

els gustos. I de casa nostra, en té una rica varietat. I de cadascuna de les seves figures ens en pot parlat aquest col·leccionista pacient i entusiasta. Ell és un enamorat -un enamorat fervent i fidel- d'aquesta seva dèria. N'ha esdevingut un col·leccionista notable. Ho viu dia a dia, però majorment, intensament, quan s'apropen aquestes festes. Ara ja fa dies que ha començat a preparar els estris per dur-los al local de les Germanetes. Allí comença a treballar-hi els captards durant una bona pila de dies -tots els moments que té de lleure-, fins a deixar acabat el pessebre, com cada any. Mentre el construeix, té alguns admiradors que observen com treballa, com disposa aquest embalum que anirà bastint amb mà de mestre fins a deixar-lo ben enllestit, a punt per cantar-li les nadales...

La seva afició a col·leccionar figures de pessebre és més recent que no pas la de fer pessebres; fa uns quinze anys que començà a arreplegar-ne d'ací-d'allà i avui en té cinc centes que fan goig de veure ben col·locades a les vitrines de casa seva. Es pot dir que en ella hi ha pessebres tot l'any. Té més de quaranta naixements... I un dels fills, l'altre Rafael, també és pessebrista; aquest l'exposa a l'Acadèmia Catòlica, juntament amb els altres de l'Associació de Pessebristes que cada any veu com augmenta el nombre de visitants en aquestes festes nadalenes. El costum popular de visitar pessebres segueix viu. I tot, gràcies a un entusiasta grup de pessebristes els quals saben crear aquest món màgic i ensem tradicional de casa nostra.

I fa goig de comentar-ho amb aquest pessebrista que, malgrat el temps, manté la mateixa il·lusió de sempre, renovada cada any. Mentre ens ha anat explicant coses del pessebrisme en el curs d'aquesta entrevista, ho ha fet amb aquest seu entusiasme autèntic i sincer, abocant-hi tota aquesta seva humanitat que el converteix, per uns dies, en un infant content i feliç. En veritat com cal estar-ho, en aquestes tradicionals festes nadalenes que enguany celebrem amb pau i amor.

I així sigui per sempre més...

Pedregar, 1
Passeig de la Plaça Major, 2
Telèfon 725 83 37
Sabadell

Monistrol

Conte de la palla

per Esteve Pujol i Pons

Vet aquí que una vegada, temps era temps, un pagès d'aire sorrut va gafar un cabàs de grans de blat. Era un dia rúfol d'hivern, quan el blat se sembra.

Les pluges i les gebrades havien fet uns quants pams de saó en aquells camps de terra fosca.

El pagès amb aquell gest ampli i generós, com qui reparteix regals al vent, va escampar la llavor daurada a poc a poc. El fang se li enganxava als esclops. El pas feixuc feia més lenta la sembra.

Aquell hivern la neu va cobrir les cormines com feia anys i anys els camperols no recordaven. El llençol gèlid va covar la llavor colgada, més que una lloca, els pollets.

Van passar les ventades ingrates del març; van arribar les pluges d'abril, i el blat ben verd, com un maragda polida, va fer una catifa molsuda i brillant. I com creixia!

El sol càlid dels dies de maig i les bafarades ardents del juny van anar madurant les espigues, fins que van esdevenir rosses com un fil d'or. El ventijol les acarona com una pinta suau que escarpeix els rulls d'un infant.

Els grills teixien les nits amb cants indesxifrables.

Les roselles, vermelles com glops de foc, tacaven la quintana.

Les tiges febles del blat envejaven amb mut delit el roig viu i esclatant dels gallares festius. Tanta roentor les enlluernava. Elles, pobres canyetes, eren visions pàl·lides al costat d'aquella fornall.

Pels dies del sol ben alt de juny, els segadors amb la falç a la mà dreta i l'esclop a l'esquerra van tallar arran les espigues; les roselles ja s'havien marcit.

Munts de garbes. Garberes escampades.

Després, el batre. La palla ben ventada, sense la càrrega preciosa del blat, bon fornidor de blanca farina, restava ben inútil apilotada al paller cofat amb una olla escantonada.

La pagesa, de tant en tant, n'agafava un manat per arreglat el jaç del bestiar, els ponadors de l'aviram o per omplir-ne el pessebre del ruc, vell i trist. Pobre ruc, vell i trist.

Les pluges de setembre i els primers freds de la tardor van anar ennegrint la palla. La pagesa anava queixalant la panxa ampullosa del paller.

El cerç hivernal va bufar amb gelor agosarada. Altra vegada els borrallons de neu queien pacíficament i la terra s'agemolia sota l'abric de fredor.

Un bon gratat de palla va curullar la menjadora del ruc, vell i trist.

Aquella nit congelada de desembre, mentre el fum pujava xemeneia amunt i el rabadà endormiscat no feia cas de l'anunci angèlic, la palla, aquesta trista palla, esblaimada i capolada, va retrobar el sol de juny, la lluisor de les roselles, els cants nocturns sota la celèstia i el dolç balanceig del pa del cel.

El ruc era vell, però ja no estava trist.

**ANÁLISIS CLÍNICOS
i PERFUMERIA
COSMÈTICA de**

Joan Garriga i Manich
(Analista Diplomada de Sanitat, Inspector
Farmacèutic Municipal).

Passeig Plaça Major, 37
Telèfon 725 53 53 - SABADELL